

Eyüp Sultan Camii-i Şerifi

ŞİFÂ-İ ŞERÎF DERSLERİ

ESERİN ADI: EŞ-ŞİFÂ Bİ-TA'RÎFİ HUKÛKÎ'L-MUSTAFÂ

ESERİN MÜELLİFİ: KÂDÎ İYÂZ (v. 544/1149)

TERCÜME VE ŞERH EDEN: PROF. DR. MEHMET YAŞAR KANDEMİR

101. Ders | 7.Ocak.2018, Pazar - Sayfa 1

(Dersler öğle namazından bir saat önce başlar)

Türkçe Tercüme & Şerhi

Şifâ-i Şerîf Şerhi (3 cilt) - Mayıs 2012

Prof. Dr. Mehmet Yaşar Kandemir

Tahlil Yayınları, www.tahlilyayinlari.com

Eser Hakkında

ŞİFÂ-İ ŞERÎF gönüllerde Peygamber sevgisini tutuşturmak, onu bütün yönleriyle tanıtip anlatmak ve Müslümanlara, Sultân-ı Enbiyâ'nın haklarını savunmayı öğretmek maksadıyla yaklaşık dokuz asır önce Endülüslü tanınmış alim Kâdî İyâz tarafından yazılmıştır.

Görüntü, Ses kayıtları ve Ders notlarına

www.sifaiserif.com

adresinden veya aşağıdaki **karekodu okutarak** erişebilirsiniz.

DERS KONUSU:

1. BÖLÜM: Yüceler Yücesi Cenâb-ı Hakk'ın Resûl-i Ekrem'in Şân ve Şerefini Yüceltmesi

4. KISIM: Resûl-i Ekrem'in Mûcizeleri

20. FASIL: Resûl-i Ekrem'in Duâsının Kabul Olunması

Arapça Kaynak sf. 403

Türkçe Tercüme, Cilt.2 - sf. 111

Resûl-i Ekrem'in Bedduâları

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Kureyş kabilesinin de aslı olan Mudar'a bedduâ etti. Bunun üzerine yağmur yağmaz oldu, büyük bir kıtlık başladı. Kureyş kabilesi merhamet dileyince, âlemlere rahmet olan Efendimiz kendilerine duâ etti de yağmura kavuştular.

٨٨٣ - وَدَّعَا عَلَى مُضَرَ فَأَقْحَطُوا ، حَتَّى اسْتَعْطَفَتْهُ قَرِيشٌ ، فَدَعَا لَهُمْ فَسُقُوا^(١).

Abdullah ibni Mes'ûd radiyallahu anhin anlattığına göre "Kureyş kabilesi Müslüman olma konusunda ağır davranınca, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem onlara bedduâ ederek 'Allah'ım, Yûsuf Peygamber'in kavmine verdiğin yedi kıtlık yılı gibi bir kıtlığı da bunların başına vererek bana yardım et!' buyurdu. Bunun üzerine Kureyş'in başına şiddetli bir kıtlık geldi. Birçok kimse açlıktan kırıldı; ölü hayvanları, kemikleri ve leşleri yediler. Gözleri iyice zayıfladığı için yerle gök arasını duman şeklinde görüyorlardı. O zaman Kureyş kabilesinin ileri gelenlerinden Ebû Süfyân Peygamber Efendimiz'e gelerek:

'Muhammed!' dedi. 'Sen bize akrabayı koruyup gözetmeyi emrediyorsun, bak senin kavmin helâk oldu. Artık onlar için duâ et.' İbni Mes'ûd bunları söyledikten sonra Duhân sûresinin şu âyetlerini okudu: "Sen göğün aşikâr

bir duman çıkaracağı günde onların hâlini gözle. O duman her taraftan insanları kaplar. İşte bu acı bir azaptır. 'Rabbimiz, bizden azâbı kaldır; iman edeceğiz.' derler. Onlar nerede, öğüt almak nerede? Hâlbuki onlara her şeyi açıkça bildiren bir peygamber gelmişti. Fakat onlar peygamberden yüz çevirmiş, 'Bu peygamber değil, kendisine başkası tarafından bir şeyler belletilmiş delinin biri!' demişlerdi. Biz azâbı biraz kaldıracamız, ama siz yine inkâra döneceksiniz. Onlar inkâra dönünce, o büyük çarpışla onları amansız bir şekilde yakaladığımız gün onlardan intikam almış oluruz."¹ İbni Mes'ûd sözüne şöyle devam etti: 'Üzerlerinden azap kalktıktan sonra müşrikler yine şirklerine döndüler. Bu dönekliğin cezasını bildiren 'O büyük çarpışla onları amansız bir şekilde yakaladığımız gün onlardan intikam almış oluruz'² âyetinde sözü edilen intikam günü Bedir günüdür."³

1. Duhân 44/10-16.

2. Duhân 44/16.

3. Buhârî, İstiskâ 2, 13, nr. 1007, 1020, Tefsîr 12/4, 30/1, 38/3, 44/2-5, nr. 4693, 4774, 4809, 4821-4824; Müslim, Münâfikîn 39, nr. 2798; Tirmizî, Tefsîr 44/1, nr. 4254.

٨٨٤ - ودعا على كسرى حين مَزَّقَ كتابه أن يَمَزَّقَ [الله] مُلْكَهُ (٢) ، فلم تَبَقْ
له باقية ، ولا بقيت لفارس رِياسة في أقطار الدنيا .

İran kistrâsı, Resûlullah'ın kendisine gönderdiği mektubu yırtıp parçalayınca, Peygamber Efendimiz, "Allah da onun mülkünü paramparça etsin!" diye bedduâ etti. Kistrâ'nın soyundan tek bir kişi bile hayatta kalmadığı gibi, mülk ve saltanatı da yok olup gitti.

Peygamber Efendimiz İran Kralı (kistrâsı) Hüsrev Per-vîze yazdırdığı mektubu ilk Müslümanlardan olan Abdullah ibni Huzâfe ile göndermişti. Abdullah mektubu İran Kralına bağlı olan Bahreyn meliki Münzir ibni Sâvâ'ya vermiş, o da Kistrâ'ya iletmişti. Peygamber Efendimiz Kistrâ'ya bedduâ edince, oğlu Perviz tarafından öldürülmüştü.¹

1. Yukarıdaki hadis için bk. Buhârî, İlim 7, nr. 64, Cihâd 101, nr. 2939, Megâzî 82, nr. 4424, Ahbâru'l-âhâd 4, nr. 7264.

٨٨٥ - ودعا على صبي، قطع عليه الصلاة، أن يقطع [الله] أثره، فأُقْعِدُ (٣).

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem namaz kılarken önünden geçen bir çocuğa, “Allah da onun izini kessin!” diye bedduâ etti, o da kötürüm kaldı.

Rivâyet edildiğine göre Gazvân eş-Şâmî (*Müsned*'deki rivâyetlere göre Yezîd ibni Nimrân) adlı biri hac dönüşü Tebük'te kötürüm bir adamla karşılaşmış, ona rahatsızlığının sebebini sormuş, o da, kendisi yaşadığı sürece kimseye söylememesi şartıyla şu olayı anlatmış:

Peygamber aleyhisselâm Tebük'te bulunduğu sırada bir hurma ağacının yanında konaklamıştı. Namaz kılarken o ağaca doğru yöneldi ve onu kible ile kendisi arasında sütire yaptığını söyledi. Fakat ben çocuk olduğum için koşarak geldim, onunla hurma ağacının arasından geçtim. (*Müsned*'deki rivâyete göre: Bir eşekle veya katırla önünden geçtim.) Bunun üzerine:

“O, bizim namazımızı kesti (Faziletinin kaybolmasına sebep oldu), Allah da onun izini kessin!” deyince ben bir daha ayağa kalkamadım.² Bazı âlimler bu rivâyetin zayıf, bazıları ise uydurma olduğunu söylemiştir.

Bazı âlimler de olayı şöyle izah etmişlerdir:

Çocuğun âilesi kâfir olduğu için Resûlullah'ın namazına zarar vermek istemiş ve çocuğu bu işe âlet etmiştir. Peygamber aleyhisselâm da onların bu kasıtlı davranışı

karşısında celâdet gösterme gereği duymuş olmalıdır. Veya çocuk erken gelişmiş ve ergenlik çağına girmiş görüntüsü verdiği için Resûl-i Ekrem onu büyük biri zannetmiş olabilir. Yahut burada Hızır'ın öldürdüğü çocuk kıssasında olduğu gibi, doğrudan anlaşılamayan bir durum bulunabilir.¹

2. Ebû Dâvûd, Salât 109, nr. 707; Ahmed ibni Hanbel, *Müsned*, IV, 64, V, 376-377.

1. Aliyyü'l-Kârî *Şerhu's-Şifâ*, I, 661.

٨٨٦ - وقال لرجل رآه يأكل بِشِمَالِهِ: «كُلْ بِيَمِينِكَ» فقال: لا أستطيعُ.
فقال: «لا استطعتُ» فلم يرفعها إلى فيه^(٤).

٨٨٧ - ودعا على عُتْبَةَ بن أبي لَهَب^(٥): «اللهم! سلط عليه كلباً من
كلابك»^(٦)، فأكله الأسد.

Fahr-i Âlem sallallahu aleyhi ve sellem sol eliyle yemek yiyen birini:

“Sağ elinle ye!” diye uyarmıştı. O da büyüklük taslayarak:

“Yapamıyorum.” diye yalan söyledi. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem:

“Yapamaz ol!” buyurunca, adam bir daha elini ağzına götüremedi.²

Nebiyi-yi Muhterem Efendimiz, Ebû Leheb'in oğlu Utbe'ye:

“Allahım! Yırtıcı hayvanlardan birini ona musallat et!” diye bedduâ etti. Bunun üzerine onu aslan parçalayıp yedi.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'e peygamberlik gelmeden önce, kızı Rukıyye Ebû Leheb'in oğlu Utbe ile, diğer kızı Ümmü Gülsüm de Ebû Leheb'in diğer oğlu Uteybe ile nişanlıydı. Tebbet sûresi nâzil olup da Ebû Leheb'in karısı “odun hamalı” diye Allah'ın diliyle aşağılanınca, Ebû Leheb ile karısı, oğullarına Peygamber aleyhisselâmın kızlarından ayrılmalarını söylediler. Onlar da babalarının ve annelerinin dediğini yaptılar. Fakat Uteybe bununla kalmadı. Allah'ın Elçisi'ne:

“Ben senin dinini tanımıyorum, kızından da ayrılıyorum. Bundan sonra ne sen bana gel, ne de ben sana geleyim.” dedi ve Efendimiz'in üzerine saldırarak gömleğini yırttı. Peygamber aleyhisselâm da ona:

“Allahım! Yırtıcı hayvanlarından birini ona musallat et!” diye bedduâ etti. Utbe, bir ticaret kervanıyla, yanındaki adamları ve arkadaşlarıyla birlikte Suriye'ye giderken, konakladıkları bir yerde, etraflarında bir arslanın dolaşmaya başladığını gördüler. Uteybe, Peygamber Efendimiz'in bedduâsını hatırlayıverdi:

“Eyvah! Muhammed'in bedduâsı tutacak, bu aslan beni parçalayacak. Hâlbuki o Mekke'de, ben Suriye'deyim!” diye korkup dövünmeye başladı. Sonra aslan dönüp gitti. Arkadaşları onu ortalarına alarak uyudular. Geceleyin aslan tekrar geldi, hepsini birer birer koklayarak Utbe'yi buldu ve onu parçaladı.¹

2. Müslim, Eşribe 107, nr. 2021; Dârimî, Et'ime 9, nr. 2028; Ahmed ibni Hanbel, Müsned, IV, 44, 45, 50.

۸۸۸ - وقال لامرأة: «أَكَلِكِ الْأَسَدُ»^(۷) فَأَكَلَهَا.

Peygamber aleyhisselâm bir kadına “Seni aslan yesin!” buyurmuş ve onu aslan parçalamıştı.

Bu kadın, Hatîm kızı Leylâdır. Bir gün Peygamber Efendimiz sırtını güneşe vermiş dinlenirken bu kadın yanına geldi ve omzuna vurdu. O da:

“Seni aslan yesin emi, kimsin sen?” diye sordu. Kadın da:

“Ben kavmimin hanımefendisi falanım. Sana evlilik teklif etmeye geldim. Beni eş olarak kabul et!” dedi. Peygamber Efendimiz de:

“Tamam, kabul ettim. Köyüne dön ve benim haberi mi bekle!” buyurdu. O da köyüne döndü ve Peygamber aleyhisselâm ile evlendiğini anlattı. Bunu duyanlar “Çok kötü yapmışsın.” dediler. “Çünkü sen kıskanç bir kadınsın. Resûl-i Ekrem’in hanımları var; yarın onları kıskanırsın; Peygamber de sana bedduâ eder. En iyisi git de, Peygamber’den bu evliliği sona erdirmesini iste!” dediler. O da tekrar geldi ve:

“Yâ Resûlallah! Bu evliliği sona erdir!” dedi. Peygamber Efendimiz de kabul etti. Daha sonra bu kadın bir başkasıyla evlendi, çocuğu oldu. Bir gün Medine bahçelerinden birinde yıkanırken, bir aslan onu parçaladı.²

2. İbni Sa’d, *et-Tabakâtü'l-kübrâ*, VIII, 150-151; İbni Hacer, *el-İsâbe*, IV, 400-401.

Devenin Döl Yatağı

Abdullah ibni Mes'ûd'un rivâyet ettiği ünlü bir hadîs-i şerîf vardır. Buna göre Kureyş kabilesine mensup bazı kâfirler, devenin kanlı ve pis döl yatağını, secde hâlinde bulunan Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem'in mübârek boynuna koymuşlar, o da bu kâfirlerin adlarını birer birer sayarak kendilerine bedduâ etmiştir. Abdullah ibni Mes'ûd sözünü şöyle tamamlamıştır:

“Bedir Gazvesi'nde bu kâfirlerin hepsinin öldürüldüğünü gözlerimle gördüm.”

Abdullah İbni Mes'ûd radiyallahu anı bu olayı şöyle anlatmıştır:

Bir gün Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem Kâbe'nin yanında namaz kılıyordu. Ebû Cehil ile bazı arkadaşları da orada oturuyorlardı. Derken içlerinden biri:

“Şu gösteriş budalasına bakın! Hanginiz falanların yeni boğazladıkları devenin döl yatağını, içindeki pisliklerle birlikte getirip secdede iken şunun sırtına koyar?” dedi. Oradakilerin en azılı olanı (Ukbe bin Ebî Muayt) koşup gitti; devenin döl yatağını alıp getirdi, Resûl-i Ekrem secde edinceye kadar bekledi, sonra pisliği sırtına, iki

omzunun arasına koydu. Ben, elimden bir şey gelmediği için öylece bakıp duruyordum. Âh o zaman elimde bir kuvvet olacaktı ki! Onlar birbirinin üzerine devriler katıla katıla gülüyorlardı. Resûl-i Ekrem ise başını secdeden kaldırmıyordu.

Biri gidip, henüz küçük bir çocuk olan Fâtıma'ya durumu haber vermiş, Fâtıma koşarak geldi ve babasının sırtındaki pisliği alıp attı; sonra bunu yapanlara dönüp hakaret etti. Resûl-i Ekrem yerinden doğruldu, sonra da üç defa:

“Allahım! Bu Kureyş kâfirlerini sana havâle ediyorum.” buyurdu. Orada yapılan duânın kabul edileceğine inan-

dıkları için, Allah'ın Elçisi'nin kendilerine bedduâ etmesi kâfirlere pek ağır geldi. Resûl-i Ekrem onların adlarını birer birer sayarak şöyle buyurdu:

“Allahım! Ebû Cehil'i sana havâle ediyorum. Utbe bin Rebîa'yı, Şeybe bin Rebîa'yı, Velîd İbni Utbe'yi, Ümeyye bin Halef'i, Ukbe bin Ebî Muayt'ı sana havâle ediyorum.”

Abdullah ibni Mes'ûd sözüne şöyle devam etti: Beni kudretiyle yaşatan Allah'a yemin ederim ki, Resûl-i Ekrem'in adlarını saydığı bu kimselerin çoğunun, Bedir Gazvesi'nde, ölümler çukuruna atıldıklarını gözlerimle gördüm.¹

1. Buhârî, Vudû' 69, nr. 240, Salât 109, nr. 2934, Cihâd 98, nr. 3185, Cizye 20, nr. 3854, Menâkıbü'l-ensâr 29, nr. 3960; Müslim, Cihâd 107-110, nr. 1794.

Resûlullah ile Alay Edenin Âkıbeti

Resûlullah Efendimiz, Hakem ibni Ebi'l-Âs'a da (v. 31/651) bedduâ etmiştir. Bu adam, Peygamber aleyhisselâmın arkasına geçer, söylediklerinin aslı yok dercesine yüzü, kaşı ve gözüyle işaretler yapardı. Bir defasında Resûl-i Ekrem Efendimiz onun yaptıklarını gördü ve ona:

“Hep böyle kalasın!” diye bedduâ etti. O günden öldüğü güne kadar o adamın yüzünün seğirmesi, kaşının, gözünün oynaması hiç geçmedi.

Hakem ibni Ebi'l-Âs, Hz. Osmân'ın amcası, Emevî Hali-fesi I. Mervân'ın da babasıydı. Mekke'nin Fethi sırasında Müslüman oldu. O zamana kadar Resûl-i Ekrem'e eziyet edenlerden biriydi. Bir süre Medine'de kaldı. Söylendiğine göre o zaman bile Resûlullah'ın yürüyüşünü ve hareketlerini alaylı bir şekilde taklit etmeye yeltenir, onun evini dinler ve Allah'ın Elçisi'nin bazı sahâbîlere verdiği özel bilgileri etrafa yayardı. Bu yüzden Resûl-i Ekrem onu Tâif'e sürgüne gönderdi. Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer'in, hilâfetleri sırasında Medine'ye dönmesine izin vermedikleri Hakem, Hz. Osmân devrine kadar orada kaldı. Hz. Osmân'ın izin vermesi üzerine Medine'ye döndü ve orada öldü.¹

٨٩٠ - ودعا على الحكم بن أبي العاص ، وكان يختلج بوجهه ، ويغمر
عند النبي ﷺ ، أي : لا ، فرآه ، فقال : «كذلك كن» فلم يزل يختلج إلى أن
مات^(٢) .

1. Taberânî, *el-Mu'cemü'l-kebîr* (Selefi), III, 214, nr. 3168; Zehebî, *Siyeru a'lâmi'n-nübelâ'* (Arnaût), II, 107-108.

Cesedini Yerin Kabul Etmediği Adam

Peygamber Efendimiz, Muhallim ibni Cessâme'ye bedduâ etti. O da bir hafta içinde öldü ve kendisini defnettiler, fakat yer onun cesedini kabul etmeyip dışarı attı. Birkaç kere yeniden gömdükleri hâlde, her defasında toprak onu dışarı attı. Bunun üzerine onu bir çukura koyup üstüne taş yığdılar.

٨٩١ - ودعا على مُحَلِّمِ بْنِ جَسَّامَةَ فَمَاتَ لِسَبْعٍ ، فَلَفَظَتْهُ الْأَرْضُ ، ثُمَّ
وُورِيَ ، فَلَفَظَتْهُ مَرَّاتٍ ، فَأَلْقَوْهُ بَيْنَ صُدَيْنَ ، وَرَضَمُوا عَلَيْهِ بِالْحِجَارَةِ (٣) . [و]
الصُّدَّ : جَانِبُ الْوَادِي .

Muhallim, gönderildikleri bir seriyede Âmir ibni Azbat adlı Müslüman ile karşılaşmış, Âmir İslâmî usûlle selâm verince, diğerleri Müslüman olduğunu anlayıp ona dokunmadıkları hâlde, Muhallim, aralarındaki eski bir anlaşmazlık dolayısıyla ona saldırıp öldürmüş, üstelik yanındaki eşyaları da almıştı. Dönüşte durumu Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme anlattıkları zaman şu âyet nâzil oldu:

“Ey mü'minler! Allah yolunda cihâd için sefere çıktığınız zaman çok dikkatli olun da, size selâm verene dünya hayatının geçici menfaatine tamah ederek, “Sen mü'min değilsin” deyip onu öldürmeye kalkmayın. Unutmayın ki, Allah katında nice ganimetler vardır. Daha önceleri siz de onlar gibiydiniz; Allah size iman nimetini nasip etti. O hâlde iyice anlayıp dinleyin. Çünkü Allah yap-

tığınız işleri çok iyi bilmektedir.”² Daha sonra Muhallim maktûlün âilesine diyet ödemeye mahkûm edildi. Peygamber Efendimiz'in bu olaya çok üzüldüğünü görenler, Muhallim'e akıl verdiler: Peygamber Efendimize niyâz et de, senin için Allah'tan af dilesin, dediler. Fakat Allah'ın Resûlü ellerini kaldırdı ve “Allah'ım Muhallim'i affetme!” diye ona bedduâ etti. Bu bedduâdan bir hafta sonra Muhallim öldü ve cesedini toprak kabul etmedi. Bu durum Peygamber Efendimize anlatıldığı zaman şöyle buyurdu:

“Vallahi yeryüzü ondan daha kötülerini kabul etmiştir. Fakat Allah Teâlâ size canlarınızın ne kadar saygın ve kıymetli olduğunu göstermek istemiştir.” buyurdu.¹ Bu hadîs-i şerîfe göre, Muhallim'i yer kabul etmediği için, taşların altına bırakılan cesedini yırtıcı hayvanlar parçalamıştır.

Bedevinin Kısrağı

Allah'ın Resûlü bir bedevîden kısrağın satın almıştı. (Kendisine daha fazla para teklif edilen) Bedevî, kısrağı Efendimiz'e sattığını inkâr ederek:

“Onu sana sattığıma dâir şâhidin var mı?” dedi. Bunun üzerine ashâb-ı kirâmdan Huzeyme bin Sâbit, bu pazarlığa kendisinin şâhit olduğunu söyledi. Bütün bunlara rağmen Peygamber aleyhisselâm kısrağını o bedevîye geri verdi ve:

“Allahım! Eğer o adam yalan söylüyorsa, kısrağının hayrını görme-sin!” diye bedduâ etti. Ertesi sabah bedevî kısrağının yanına gidince, onun öldüğünü gördü.

Olay şöyle meydana geldi: Peygamber Efendimiz bir bedevîden kısrağın satın almış, parasını vermek için peşinden gelmesini söyleyerek hızlı adımlarla yürümüştü. Bedevî, Resûl-i Ekrem'in arkasından giderken, kısrağın satıldığını bilmeyen bazı sahâbîler ona müşteri oldular. Kısrağına daha fazla para verildiğini gören bedevî, Resûl-i Zîşân Efendimize:

“Kısrağı alacaksan gel al, yoksa onu satıyorum.” diye seslendi. Resûlullah Efendimiz geri dönüp onun yanına geldi ve:

“Ben onu senden satın almadım mı?” diye sordu. Pişkin bedevî:

“Hayır, onu sana satmadım.” dedi. Peygamber aleyhisselâm:

“Evet, onu senden satın aldım.” buyurdu. Bedevî daha da ileri giderek:

“Onu sana sattığıma dâir şâhidin var mı?” deyince, orada bulunan Huzeyme bin Sâbit bedevîye:

“Senin bu hayvanı sattığına ben şâhitlik ederim.” deyince, Peygamber Efendimiz ona dönerek:

“Bizim pazarlığımızı görmediğin hâlde neye göre şâhitlik ediyorsun?” diye sordu. Huzeyme de:

“Sen öyle olduğunu söylediğin için, Yâ Resûlallah! Çünkü biz seni vahiy gibi daha önemli bir konuda tasdik ediyoruz.” dedi. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz ona, “Şehâdeti iki şâhitlik yerine geçen kimse” anlamında “züşşehâdeteyn” lakabını verdi.¹

Resûl-i Ekrem'in duâsının makbûl olduğuna dâir sayılamayacak kadar çok hadis vardır.

1. İbni Ebî Şeybe, *el-Musannef* (Hût), VII, 425. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, *Diyât* 3, nr. 4503; İbni Mâce, *Diyât* 4, nr. 2625.

1. Ebû Dâvûd, *Akdiye* 20, nr. 3607; Nesâî, *Büyû* 81, nr. 4661; Ahmed ibni Hanbel, *Müsned*, V, 188, 189, 216.

فصل

فِي كَرَامَاتِهِ وَبَرَكَاتِهِ وَانْقِلَابِ الْأَعْيَانِ لَهُ
فِيمَا لَمَسَهُ أَوْ بَاشَرَهُ

٨٩٣- أَخْبَرَنَا أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ ، حَدَّثَنَا أَبُو ذَرِّ الْهَرَوِيُّ ، إِجَازَةً .

وَحَدَّثَنَا ^(١) الْقَاضِي أَبُو عَلِيٍّ سَمَاعًا ، وَالْقَاضِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ : مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ وَغَيْرُهُمَا ، قَالُوا : حَدَّثَنَا أَبُو الْوَلِيدِ الْقَاضِي ، حَدَّثَنَا أَبُو ذَرِّ ، حَدَّثَنَا أَبُو مُحَمَّدٍ ^(٢) ، وَأَبُو إِسْحَاقَ ، وَأَبُو الْهَيْثَمِ ، [قَالُوا] : حَدَّثَنَا الْفَرَبْرِيُّ ، حَدَّثَنَا الْبُخَارِيُّ ، [حَدَّثَنَا عَبْدُ الْأَعْلَى بْنُ حَمَادٍ] ^(٣) حَدَّثَنَا يَزِيدُ بْنُ زُرَيْعٍ ، حَدَّثَنَا سَعِيدٌ ، عَنْ قَتَادَةَ ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ [رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ] أَنَّ أَهْلَ الْمَدِينَةِ فَزَعُوا مَرَّةً ، فَرَكِبَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فَرَسًا لِأَبِي طَلْحَةَ كَانَ يَقْطِفُ - أَوْ بِهِ قِطَافٌ - وَقَالَ غَيْرُهُ : يُبْطَأُ ، فَلَمَّا رَجَعَ قَالَ : «وَجَدْنَا فَرَسَكَ بَحْرًا» فَكَانَ بَعْدُ لَا يُجَارَى ^(٤) .

21. Resûl-i Ekrem'e Verilen Diğer Olağanüstü Hâller

Resûl-i Ekrem Efendimiz'e ikrâm olunan hârikulâde hâller, onun bereketiyle meydana gelen olaylar ve dokunmasıyla bir başka hâle dönüşen şeyler konusunda da pek çok hadis vardır.

Onun Bereketiyle Süratlenen Hayvanlar

Enes ibni Mâlik radiyallahu anh şöyle demiştir: Bir defasında Medine'de korkunç bir ses duyulmuş, bu yüzden Medine halkı çok korkmuştu. O zaman Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem Ebû Talha el-Ensârî'nin pek iyi koşturulan atına bindi ve sesin duyulduğu tarafa doğru gitti. Geri döndüğü zaman Ebû Talha'ya:

“Atın deryâ gibi akıp gidiyor.” buyurdu. O günden sonra bu ata, hiçbir at yetişemedi.

“Resûl-i Ekrem'in Yiğitliği ve Kahramanlığı” bahsinde (bk. II, 248). bu hadisin şu rivâyetini okumuştuk: “Nebiy-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem, insanların en güzeli, en yiğidi ve en cesuru idi. Bir gece Medineliler düşman baskınına uğradıklarını düşünerek korkuya kapıldılar. Bunun üzerine bir grup insan sesin geldiği yöne doğru gitti. O sırada dönüp gelmekte olan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onlarla karşılaştı. Allah'ın Elçisi sesi duyar duymaz kılıcını kuşanmış, Ebû Talha'nın atına, eğerlenmesini beklemeden atlamış ve onlardan önce işin aslını araştırıp dönmüştü. Onlara “Korkmanın, korkulacak bir şey yok.” buyurdu.¹

1. Buhârî, Cihâd 82, nr. 2908; Müslim, Fezâil 48, nr. 2307. Hadis için ayrıca bk. Buhârî, Hibe 33, nr. 2627, Cihâd 24, 46, 50, 55, 117, 165, nr. 2820, 3857, 2862, 2867, 2969, 3040, Edeb 39, 116, nr. 6033, 2612.

٨٩٤ - وَنَحْسَ جَمَلِ جَابِرٍ ، وَكَانَ قَدْ أَعْيَا ، فَشِطَّ حَتَّى كَانَ مَا يَمْلِكُ
زِمَامَةً^(٥).

Câbir ibni Abdillâh el-Ensârî'nin güçlkle yürüyen bir devesi vardı. Allah'ın Resûlü bu deveye elindeki sopayla hafifçe vurunca, deve o günden sonra öylesine hızlı yürümeye başladı ki, Câbir onun dizginini zor zaptederdi.

Câbir ibni Abdillâh radiyallahu anhümâ bu olayı şöyle anlatır: Mekke Fethi'nde Resûl-i Ekrem sallallâhu aleyhi ve sellem ile beraberdim. Pek yavaş giden devem, Medine'ye dönerken iyice yürümez oldu. İşte o sırada Allah'ın Elçisi yanıma geldi, konuşmaya başladık:

“Sen misin Câbir?”

“Evet, benim.”

“Niye ordudan geri kaldın?”

“Devem sakatlandığı için geri kaldım.”

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem devesinden indi, elindeki ucu eğri sopayla devemi çekti, yürümesi için duâ etti ve bana:

“Haydi, şimdi bin!” dedi; bindim. Devem her zaman-
kinden daha iyi yürümeye başladı.

“Devenin hızını nasıl buluyorsun?”

“Senin bereketin sayesinde çok iyi.”

Gerçekten de devem artık o kadar hızlı gidiyordu ki, Resûl-i Ekrem'in devesini geçmesine engel olmak zo-

runda kalıyordum. Allah'ın Elçisi'yle konuşmamız şöyle devam etti:

“Cabir! Evlendin mi?”

“Evet, evlendim.”

“Kiminle, bâkire ile mi, dul biriyle mi?”

“Dul bir kadınla.”

“Bâri bâkire biriyle evlenseydin, birbirinizle hoşça vakit geçirirdiniz.”

“Yâ Resûllallah! Bildiğiniz gibi babam Uhud Savaşı'nda şehid düşünce, dokuz kız kardeşime bakmak zorunda kaldım. Onların yaşında tecrübesiz biriyle evlenmek-tense, kendileriyle meşgul olacak, saçlarını, başlarını tarayacak, evi çekip çevirecek biriyle evlenmeyi daha uygun gördüm.”

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem:

“Artık Medine'ye geliyorsun. Çocuk sahibi olmaya bak!” buyurdu. Daha sonra bana: “Şu deveyi bana satar mısın?” diye sordu. Utandım; su taşımak için başka bir devemiz yoktu.

“Evet, satarım.” dedim. Medine'ye varınca parasını öde-mek üzere deveyi kırk dirheme satın aldı. Sonra Resûl-i Ekrem benden önce Medine'ye gitti. Ben de kuşluk vak-ti vardım ve arkadaşlarla birlikte Mescid-i Nebevi'ye gittim. Resûl-i Ekrem mescidin önündeydi. Bana:

“Şimdi mi geldin?” diye sordu.

“Evet, şimdi geldim.” dedim.

“Deveni bırak, mescide girip iki rek'at namaz kıl!” bu-yurdu. Ben de içeri girip iki rek'at namaz kıldım. Son-ra Bilâl'e, bana kırk dirhem vermesini söyledi. Bilâl de fazlasıyla verdi. Paramı aldıktan sonra eve doğru yürür-ken, Resûl-i Ekrem, Bilâl'e:

“Bana Câbir'i çağır!” buyurdu. Ben içimden “Deveyi al-maktan vazgeçti, geri verecek.” dedim. Artık o deveden nefret ediyordum. Allah'ın Elçisi:

“Câbir!” diye seslendi.

“Haydi deve de senin parası da...” buyurdu.¹

1. Buhârî, Büyû' 34, nr. 2817, İstikrâz 1, 18, nr. 2385, 2406, Şürût 4, nr. 2718, Cihâd 49, 13, nr. 2861, 2967, Megâzî 18, nr. 4051, Nikâh 10, 122, nr. 5079, 5080, 5247, Daavât 53, nr. 6386; Müslim, Mûsâfirîn 72, 73, nr. 715, Radâ' 54, nr. 1466 (715), Mûsâkât 109, nr. 1599 (715).

٨٩٥ - وَصَنَعَ مِثْلَ ذَلِكَ بِفَرَسٍ لُجَعِيلٍ الْأَشْجَعِي ، خَفَقَهَا بِمِخْفَقَةٍ مَعَهُ ،
وَبَرَّكَ عَلَيْهَا ، فَلَمْ يَمْلِكْ رَأْسُهَا نَشَاطًا ، وَبَاعَ مِنْ بَطْنِهَا بَاطْنِي عَشْرِ أَلْفًا^(٦) .

Resûlullah Efendimiz, ashâb-ı kirâmdan Cüayl el-Eşcaî'nin pek yavaş giden kısırağına da elindeki sopayla dokundu ve neslinin bol, hızının çok olması için duâ etti. O andan itibaren o yavaş kısırak öylesine süratli yürümeye başladı ki, Cüayl onun dizginini zaptedemez oldu ve bu kısırağın neslinden üreyen on iki bin at sattı.

Kûfeli sahâbî Cüayl el-Eşcaî'nin söylediğine göre bu olay bir sefer dönüşü meydana gelmişti. Onun sıska ve güçsüz kısırağı en geriye kalmış, Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellem ona yetişip "Sür atını!" buyurmuştu. Cüayl onun zayıf ve güçsüz olduğunu söyleyince elindeki çubukla ona dokunup duâ etmişti.²

2. İbni Ebî Âsım, *el-Âhâd ve'l-mesânî* (Cevâbire), III, 25, nr. 1310; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-kebir* (Selefi), II, 280-281, nr. 2172.

۸۹۶- وَرَكِبَ حِمَاراً قَطُوفاً لِسَعْدِ بْنِ عَبَادَةَ فَرَدَّهُ هِمْلًا جَاءَ لَا يُسَايِرُ^(۱).

Allah'ın Sevgili Elçisi bir gün Sa'd ibni Ubâde'nin pek yavaş yürüyen eşiğine binmişti. Bu eşiği sahibine geri verince, onun diğer eşeklerden daha hızlı yürüdüğü görüldü.

Bir defasında Resûl-i Ekrem Efendimiz, Sa'd ibni Ubâde'yi ziyâret gitmiş, orada öğle uykusuna yatıp dinlenmişti. Eve dönerken Sa'd ibni Ubâde bir eşiğin üzerine

kadife örtmüş, Peygamber Efendimiz eşiğe bindikten sonra, hayvanı geri getirmek üzere oğlunu da Peygamber aleyhisselâmın terkisine bindirmek istemişti. Fakat Peygamber Efendimiz:

“Eğer çocuğu benimle göndereceksen öne bindir.” buyurdu. Ev sahibi bunun Resûlullah'a saygısızlık olacağını düşünmüş olmalı ki:

“Hayır, yâ Resûlallah. Arkanıza binsin.” dedi. Bunun üzerine Allah'ın Resûlü:

“Binek sahibi, öne binme hakkına sahiptir.” buyurdu. O zaman Sa'd:

“Çocuğu sizinle göndermiyeyim, eşiği biriyle iade buyurursunuz.” dedi. Peygamber Efendimiz eşiği geri gönderince, onun diğerlerinden daha süratli gittiği fark edildi.¹

1. İbni Sa'd, et-Tabakâtü'l-kübrâ, I, 176.

Ona Ait Şeylerin Bereketi

Kumandan sahâbî Hâlid ibni Velîd (v. 21/642) radiyallahu anh, Fahr-i Cihân Efendimiz'in mübârek saçlarından birkaç teli takkesinde saklardı. Bu saçların bereketiyle katıldığı her savaşı kazandı.

Seyfullah (Allah'ın kılıcı) lakabıyla ünlü Hâlid ibni Velîd, Yermük Savaşı'nda takkesini kaybetmişti. Onun hemen bulunmasını istedi. Önce aradılar, bulamadılar; o, tekrar aranmasını istedi, bu defa buldular. Ona, böyle önemli bir savaşta neden bir takkenin peşine bu kadar düştüğü sorulunca şunları söyledi:

“Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yaptığı umrelerden birinde biz de onunla beraberdik. Allah'ın Elçisi saçını tıraş ettirince, herkes onun saçından almak için koştu. Ben de mübârek başından kesilen saçlardan almak için seğirttim, aldım ve onu takkemin ön tarafına koydum. Ondan sonra hangi savaşa gitmişsem, bu saçların bereketiyle bana zafer nasip oldu.”¹

٨٩٧ - وكانت شعرات من شعره في قلنسوة خالد بن الوليد ، فلم يشهد بها قتالاً إلا رزق النصر^(٢).

1. Ebû Ya'lâ el-Mevsilî, *Müsne'd* (Esed), XIII, 139, nr. 7183; Hâkim, *el-Müstedrek* (Atâ), III, 338, nr. 5299.

٨٩٨ - وفي الصحيح ، عن أسماء بنت أبي بكر [رضي الله عنها] ، أنها أخرجت جبة طيالة ، وقالت : كان رسول الله ﷺ يلبسها ، فنحن نغسلها للمرضى نستشفى بها^(٣) .

Hiz. Ebû Bekir'in kızı Esmâ² (v. 73/692) radiyallahu anhumâ bir gün bir cübbe çıkardı, sonra da şunları söyledi:

“Bunu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem giyerdi. Biz hastaların iyileşmesi için onu yıkıyor, suyunu içiriyoruz.”

Bu rivâyette Hiz. Esmâ, Hiz. Âişe'nin yanında bulunan bu cübbeyi, onun vefâtından sonra kendisinin aldığını söylemiştir³

2. Hiz. Esmâ, on sekizinci Müslüman'dır. Hiz. Âişe ile baba bir kardeş ve ondan on yaş büyüktür. Hiz. Esmâ, babasıyla Resûl-i Ekrem Efendimiz'in hicreti için yol azığı hazırlarken deri bir torbaya yiyecek, bir kırıya da su doldurdular. Bunları bağlamak için ip bulamayınca, Esmâ babasının teklifi üzerine belindeki kuşağı (nitâkı) çıkarıp ikiye böldü, biriyle azık torbasının, diğeriyle de su tulumunun ağzını bağladı. Buna memnun olan Efendimiz'in ona:

“Allah bu kuşağının karşılığında sana Cennet'te iki kuşak versin.” buyurması üzerine Esmâ Zâtünnitâkayn (iki kuşaklı) lakabıyla anıldı.

3. Müslim, Libâs 10, nr. 1745.

GELECEK DERS

Tarih: 14 Ocak 2018, Pazar

Zaman: Öğle Namazından bir saat önce

Yer: Eyüp Sultan Camii-i Şerif'inde

yapılması planlanmaktadır.